

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 48

29. listopadu 2020

Cena: 8 Kč

Adventní povzbuzení a přání

Otevírá se před námi nový liturgický rok. Není to opakování stejného, ale nové prožívání toho, co se v minulosti stalo, co Bůh činil v čase Starého zákona a v čase pozemského života Ježíše Krista a prvotní církve, jak dosvědčuje Nový zákon. Ale Nový zákon i liturgický rok je otevřen budoucnosti, vstříc přicházejícímu Kristu. Podobně jako dějiny světa jsou otevřeny budoucnosti a novým událostem, tak i život každého člověka. Křesťanské očekávání je spojeno s bdělým vyhlížením Ježíše Krista. Tímto očekáváním nového a otevřeností budoucímu jsou prostoupeny i mnohé listy v Novém zákoně - 1. list Tesalonickým, Římanům a další. V začátku prvního listu křesťanům do Korintu také slyšíme o dni Páně (1 K 1,8), kdy jasný den přijde po tmavé noci a světlo vzejde po temnotě. Pavel hovoří o tom, že až se Pán Ježíš Kristus zjeví, dá se poznat křesťanům i nekřesťanům, věřícím i nevěřícím.

To důležité na úvodu dopisu apoštola Pavla křesťanům do Korintu je jeho povzbuzení. Apoštol Pavel povzbuzuje nás křesťany: „On vám bude oporou až do konce“ (1 K 1,8). Je dobré, když se můžeme opírat o druhé lidi, o někoho blízkého, o společenství církve, ale tou skutečnou a nehlubší oporou je a zůstává v každé chvíli Bůh, který je věrný, spolehlivý a stálý. „Věrný je Bůh, který nás povolal do společenství s naším Pánem Ježíšem Kristem“ (1 K 1,9), ujišťuje a povzbuzuje i nás apoštol Pavel. Ať můžeme prožívat letošní advent a celý liturgický rok v milosti a pokoji.

Advent L.P. 2020

Tomáš Butta
patriarcha-správce církve

Být u zrodu své radosti

Motto:

Nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde? (L 18,8b). Tato otázka zůstává otevřená, jako zůstává otevřený životní příběh každého z nás i dějin celého lidstva.

P. Radek Martinek

To, jak se každoročně v projevech, kázáních i novinových článkách opakují ta stále stejná slova o tom, že nastal advent, co to advent je a co po adventu následuje, tak tomu se dá říkat nošení dříví do lesa či sov do Athén. Zkusme se tomuto tématu věnovat jinak, než je obvyklé. A kde jinde hledat inspiraci k takovému zamyšlení než u lidí, kteří na celou řadu našich bližních, a přiznejme si, že občas i na nás, působí přinejmenším neobvykle – mniši, řádoví bratři a také básníci. Jejich životy a často i dílo, to je nepřeborná studnice moudrosti a čistého myšlení.

Přiznávám, že při přemítání o tom, jak se postavit k úkolu, jímž je přepracovat na esej promluvu, původně určenou pro bohoslužbu slova, čerpal jsem ze studnice moudrosti těchto lidí. Jen tak na okraj – raději používám termín promluva, on mi totiž ten terminus technicus kázání zní trochu výhrůžně. Kázání nám dělali rodiče nebo učitelé, když jsme něco vyvedli nebo na druhou stranu neučinili něco, co jsme měli. Člověk stojící u ambony, odkud pronáší svůj monolog (promluvu) na dané téma, je vlastně tak trochu osamělý, a to se vlastně příliš neliší od pozice autora, který se u klávesnice počítače nebo psacího stroje snaží smysluplně zformovat své myšlenky tak, aby případného čtenáře zaujaly. Což se autorovi daří nejlépe, když zvolí

formu rozhovoru.

A tak – pojdme si promluvit, rozmlouvat spolu o jednom z vrcholů církevního roku, jímž je advent a Vánoce. Přiznal jsem už, že jsem šel na poradu k mnichovi Anselmu Grünovi a k básniku Raineru Maria Rilke, konkrétně k jeho vzpomínce na napjaté očekávání, vážící se k Vánocům a Štědrému večeru zejména. Rilke vzpomíná na pocity naplnění, které zažíval u zářícího stroměčku, kdy mu srdce tlouklo, až se mu krátil dech. To vše v něm zanechalo hluboký dojem, který se mu stal měřítkem pro všechny dary života v pozdějších letech. My všichni máme své vlastní, často podobné vzpomínky na tyto svátky i na čas, jenž jim předchází, vzpomínáme na to, jak jsme to vše jako děti prožívali.

Radost, kterou jsme tehdy pociťovali, v nás mnohdy přetrvává do dneška. Jenom bývá překryta nánosem všednosti, starostí i zklamání z toho, co se nám ne vždy podařilo. Podstatné však je, že kdykoliv se tyto obrazy z našeho dětství vynoří, vyvolávají v nás později mimo jiné i často pozapomenutý pocit domova. Vzpomínáme na adventy a Vánoce našeho dětství a zároveň také cítíme, že návraty k nim nejsou vždy snadné, že je to někdy i obtížné se k nim vrátit. Ale jsme dospělí a musíme se umět postavit problémům, které nás souží, a také k tomu, co způsobuje, že tento čas adventu i Vánoc se nám může jevit jako něco, co je překonané a co se nehodí do toho dnešního světa plného tísně, nejistot, honby za úspěchem, ale také samoty a opuštěnosti.

Pokračování na str. 2

Peníze ze sbírky na Bejrút posloužily na pomoc obětem katastrofy a na obnovu metropole

V reakci na srpnový výbuch v libanonském Bejrútu Husitská diakonie a CČSH vyhlásila bohoslužebnou sbírku na pomoc obětem katastrofy. Díky sbírce se podařilo shromáždit téměř 50 tisíc korun, které prostřednictvím organizace Člověk v tísni posloužily na pomoc lidem a obnovu výbuchem zničené metropole. Po čtvrt roce od ničivé exploze se do města pomalu začíná vracet normální život.

Během výbuchu v Bejrútu zemřelo více než 200 lidí, tisíce dalších bylo zraněno a na 300 tisíc obyvatel města se během okamžiku ocitlo bez střechy nad hlavou a zdroje obživy. Mezi nejponičenější čtvrti patřila turisty vyhledávaná Mar Mikhael a chudší industriální Karantina, která byla domovem mnoha uprchlíků např. ze Sýrie. Husitská diakonie a CČSH v reakci na neštěstí v srpnu vyhlásila bohoslužebnou sbírku, díky které se podařilo vybrat celkem 49 874 korun.

Tyto finanční prostředky pomohly obětem katastrofy prostřednictvím organizace Člověk v tísni, která na místě odvedla obrovský kus práce. Společně s partnerskou organizací Green Helmets, Člověk v ohrožení a místní organizací Bekaa Youth Association se opravilo na 371 domů a byla poskytnuta zdravotnická pomoc více než 3800 lidem. Během exploze byly totiž poničeny také tři bejrútské nemocnice a zdravotnický systém byl přetížen. Zdravotnickou pomoc v Bejrútu poskytoval mobilní tým a zajišťoval lidem základní léky a péči. Z finančních prostředků byly zakoupeny také základní potraviny

a hygienické potřeby nejohroženějším lidem (rodiny s malými dětmi a senioři) v těch nejzasaženějších oblastech.

Nyní se humanitární pomoc v Bejrútu zaměřuje na obnovu živnosti formou podpory podnikatelů prostřednictvím grantů, materiálu a vybavení. Práce na obnově metropole budou trvat ještě velmi dlouho, ale do města se díky mezinárodní pomoci pomalu začíná vracet život. Děkujeme vám, kterým není lhostejný osud trpících lidí a kdo jste v této sbírce přispěli. Za Husitskou diakonii

Kateřina Klasnová
Autor fotografií: PIN SK/CZ

Nekašlejme na druhé!

Husitská diakonie se připojila k výzvě nevládních neziskových organizací v Česku - Nekašlejme na druhé! Výzvu, která má za cíl sjednotit občany k solidaritě v této nelehké době, podepsalo na šedesát organizací.

V jarní vlně šíření koronaviru čelily nevládní organizace náporu klientů a práci srovnatelnou se středně velkou katastrofou. Situace se opakuje, jen s mnohem horšími čísly. Nemalá část společnosti v právě probíhající vlně přesto nedodržuje ani základní doporučení. Zlehčuje situaci, je unavená a frustrovaná z karantény na jaře, nedůvěřuje institucím nebo některým politikům, kterým vyčítá zmatečnou komunikaci a podcenění příchodu druhé vlny. Významnou roli hraje bezpochyby i finanční nejistota, do které vstupují, a jejich výpadky v příjmech je proto třeba přiměřeně kompenzovat. Jsme svobodné organizace, které mohou mít vůči veřejným politikům tisíc a jednu výhradu, ale teď je potřeba táhnout za jeden provaz.

Vyzýváme k soucitu s těmi, které může vir připravit o život nebo ponese druhotné následky. Jde často o naše klienty: obyvatele domovů seniorů a klienty pečovatelských služeb, lidi bez domova, s psychickým nebo zdravotním hendikepem, sociálně slabší. Vyzýváme proto k dodržování základních pravidel, o kterých víme, že fungují, včetně využití aplikace eRouska.cz. Pokud můžete, pomozte svým sousedům a lidem v okolí. Celé znění výzvy najdete na <https://www.husitskadiakonie.cz/nekaslejme-na-druhe/>.

Malé listopadové zamyšlení

Je jistě dost lidí, kteří si nekladou otázku, proč žijí. Domnívají se, že taková úvaha není důležitá. Procházejí měsíci a léty všedních dějů, vědí sice, že jednou musí ze světa odejít, ale je to představa přece jen vzdálená. Někdy však tento koloběh přeruší či zastaví nenadálá nemoc, nespočítatelná událost, náhlý otřes, zkouška, a ona velká otázka, zasutá kamsi za okraj života, je tu v celé naléhavosti: Jaký to má vlastně smysl, že tu musím žít svá vyměřená léta a jednou zemřít?

Patří k ceně člověka, že se smí a může ptát po sobě samém, po svých bližních, po smyslu lidského bytí. Někdy se říká, že vstupujeme do života, pobudeme tu chvíli, pak se náš čas nachýlí, ale život sám jde dál. Jenže tak docela to pravda není. Nelze jednoduše srovnávat život s vlakem, do něhož nastoupíme, kousek se svezeme a pak zase vystoupíme. Vždyť sami také životu sloužíme. Jsme dětmi svých rodičů a sami máme děti. Přebíráme způsob chování svých předků, často s jejich předsudky, ale zároveň zkoušíme a doplňujeme zděděné. Někdy je musíme dokonce odložit jako něco, co překáží v další cestě. Život tedy není vlakem a my cestujícími. Je spíše nehotovým stavenišťem, na němž pracujeme s jinými pro sebe i pro druhé. Tato stavba se děje dnes. Proto má náš život smysl jen tenkrát, jestliže je cele přítomností. Jistě také uměle přijímaná tradice, dědictví minulosti, jsou něčím důležitým, právě tak jako experimenty a plány do budoucna. Ale ani jedno ani druhé nesmí náš život odpoutat od povinnosti, abychom žili plně přítomností a aktivně ji spoluvytvářeli s nasazením toho nejlepšího, co je v nás. Kde však na to vzít odvahy a sílu? To je další otázka. Jako křesťané bychom měli být velmi opatrní před odpovědí příliš rychlou. Někdy tomu pokušení podléháme, když se spokojujeme jen s pobožnými frázemi a lacinou útěchou. Stejně ovšem platí, že základní skutečnost pochopení života a jeho smyslu bereme svou vírou naprosto vážně. Apoštol Pavel kdysi vydal podivuhodné svědectví: Všechno mohu v Kristu, který mne posiluje. Tuto jeho velkou a osvobodivou zkušenost nesli po něm všichni mužové a ženy opravdové víry a je tomu tak dodnes. Proto ji můžeme vděčně přijmout s vědomím, že její zaslíbení platí, i my, a tak zůstat ochráněni před okamžiky bezmyšlenkovitosti, setrvačnosti, lhostejnosti a dokonce rezignace. Na této cestě je také povzbudivým znamením častý důraz současné teologie doma i ve světě na křesťanskou odpovědnost. Její velké téma dnes představuje člověk jako bližní. Nutno jen dát pozor, aby zůstal plně otevřen biblický průhled k Božím jednání s člověkem v Ježíši Kristu, jenž představuje nejhlubší rozměr lidského bytí jako milost, odpuštění a nový život v lásce.

Kdo tuto zvěst přijímá - i kdyby měl dnes odejít ze světa - žije život plný, prostoupený dobrým smyslem, a neschází mu ani kus radosti a pokojné naděje pro něj samého i bližního. **Miroslav Duchánek**
ČZ č. 47 (23. 11. 1975)

Z kazatelského plánu

První neděle adventní

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uť mě chodit po svých stezkách.
(Žalm 25,4)

První čtení z Písma: Izajáš 64,1-9

Tužby adventní

1. Abychom na slavný příchod Kristův se připravovali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom pokání činili a po cestách Božích kráčeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, vzbud' svou sílu a přijď mezi nás! Milostivě nás ochraňuj před hříchem a zachovej si nás pro den svého příchodu. Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 1,3-9

Evangelium: Marek 13,24-37

Verš k obětování: Žalm 85,8

Verše k požehnání (varianta I): Marek 13,31

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, čekáme na tebe a ty přicházíš a sytíš nás chlebem věčného života a dáváš nám pít z kalicha požehnání. Dej, ať zůstáváme bdělými a připravenými, abychom mohli stanout omilostněni před Synem člověka, až přijde v slávě. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 203, 204, 158

Být u zrodu své radosti

Pokračování ze str. 1

Přesto je to právě tento čas, který dává naději, že svět může být jiný, když není ponechán napospas sám o sobě. Je to právě tento čas, který nám připomíná, že Bůh přišel do tohoto světa. Že ho neopouští v jeho bídě a beznaději, v jeho svárech. Církevní tradice říká, že se stal člověkem a vstoupil do tohoto světa, aby ho učinil lidštějším tím, že otevře lásce nepřístupná srdce. Zvěst o Jošuuově narození v nás probouzí touhu po vlídnějším světě. Po světě, ve kterém je láska silnější než nenávisť, což skýtá naději, že nemusí vše zůstat při starém.

Advent bývá označován jako čas pokoje – je to vlastně čas touhy po novém, definitivním začátku, ale také je jeho příslibem. Tento „čas pokoje“, žel Bohu, mnozí prožívají velice hekticky, pachtíce se za nákupy i při úklidech svých obydlí. Kdo se takto pachtí, ten obyčejně zapomíná na úklid daleko důležitější, jímž je úklid ve vlastním srdci a jeho duše, tísněná shonem, stresy a starostmi, nemůže volně dýchat. K tomu, aby si mohla svobodně vydechnout, se musíme umět zastavit, usebrat. Dokážeme-li se ztišit, opustí nás náš neklid. Dosáhnout klidu a ticha svého srdce bude moci jen ten, kdo bude umět čelit tomuto svému neklidu. Advent je šance – kdo se ztiší, ten v hloubi svého srdce objeví vnitřní radost, která překonává veškerá naše zklamání a frustrace. Dopřejme sami sobě při všech přípravách na tyto svátky, krom nákupů a úklidů, také něco užitečného: usebrání, čas pokoje, abychom mohli vyhlížet Boha.

Nad Písmem

Každému služebníku dal odpovědnost za jeho práci

(Mk13,34)

Sestry a bratři v Kristu, milí přátelé! Naše dnešní evangelijní čtení je součástí rozsáhlé Ježíšovy eschatologické řeči. Ježíš zde hovoří o znameních doby, která přijde – a my můžeme vidět ona znamení všude kolem nás. Denně jsme informováni o narůstajícím počtu nakažených koronavirovým dárečkem z Číny, který děsí celý svět, takže jsme už zapomněli, že existují taky jiné nemoci, mnohem horší a zákeřnější, než je Covid-19. Jsme už otráveni z nařízení vlády, jsme otráveni ze zpráv, z politiky, z ekonomické krize atd. Proměňují se vztahy mezi lidmi, něco cizího zasahuje do naší všednosti a pomalu mění náš charakter. Jsme zahlceni množstvím zpráv točících se kolem jednoho tématu, takže už nejsme ani schopni myslet na něco jiného. Už ani nevnímáme různé válečné konflikty ve světě a další aktuální problémy. V době sepisování této promluvy se bojuje o Náhorní Karabach, Francie čelí útokům ze strany muslimských radikálů a Poláci demonstrují za právo na potrat... Ekologické havárie či přírodní katastrofy jsou na okraji zájmu, takže o nich taky moc nevíme. Jsme paralyzováni obavami, zmatení dezinformacemi, jsme jakoby spící. Je toto všechno, co se kolem nás děje, těmi znameními, podle kterých máme rozpoznat... co vlastně? Konec světa? Paruzii? Nebo jen další epochu plnou všeho toho, co vyplňovalo epochy předchozí? Jak se vlastně dívat na Markovo podání Ježíšových slov o zkáze chrámu a znamení posledních dnů?

Marek chtěl svým čtenářům nejspíš sdělit mnohem víc než jen to, že Jeruzalémský chrám bude zbořen a že dojde k válce. V prorocké perspektivě spojuje dvě odlišné události

Už jsem to zmiňoval, mnozí máme tak vyhraněné představy o Bohu, že si ani nevšimneme, že je mezi námi. V představě něčeho tak mimořádného si neuvědomujeme, že Bůh k nám přichází každodenně. Potkáváme ho totiž jak v těch, kteří nás o něco prosí, kteří jsou v nouzi a strádají, ale také v těch, kteří se na nás usmívají. Každé takové setkání s druhým člověkem je setkání s Bohem a může se stát něčím neobyčejným, pokud se něčemu takovému otevřeme. Čas adventu nám přináší šanci, možnost soustředit se na to důležité: Bůh přichází. Přichází v tichých zachvěních srdce a duše a oslovuje nás. Rád by vstoupil. My však býváme mnohdy až příliš zaujati sami sebou a tento Stvořitelův hlas neslyšíme. A přitom je tak důležité umožnit mu vejít do našich nití, aby nás osvobodil od vnitřní rozháranosti i pocitů marnosti a odcizení. Je čas naděje příchodu, adventus, čas k tomu, abychom se i my navrátili sami k sobě a uvědomili si, kdo jsme. A tak se dostat k cíli svého hledání. Být u zrodu své radosti.

Srovnej: Lukáš 21,26-36 + 18,8b

Prameny: Anselm Grün: Vánoční rozjímání

Reiner Maria Rilke – Dopisy matce

P. Radek Martinek, Homilie, KT 2018

Stanislav Kubín

38. kapitola z nové knížky Stanislava Kubína „Zapůjčený čas“. Eseje zpracované z kazatelských vystoupení autora za posledních několik let.

námi a čelili mnohým problémům a životním zkouškám i zkouškám víry, ve kterých kdo ví, jak my sami bychom obstáli. Každá doba měla a má své starosti. My z toho máme rozpoznávat jediné – čas je blízko. Není naše věc znát přesné datum, naše věc je využít náš vlastní čas, který nám z Boží milosti byl dán. Každý dostal odpovědnost za svou práci. A my bychom spíš měli hledat toto naše vlastní místo na zemi, ten náš úkol, naši práci, za kterou nese- me zodpovědnost, a tomu se věnovat. Jako učedníci a následovníci Kristovi máme napomáhat druhým hledat Krista, být jako Jan Křtítel, ukazovat: Hle, Beránek Boží.

Nenechme se strhnout k tomu, abychom přestali důvěřovat Pánu jenom proto, že prodlévá. **Mysleme na to, proč my jsme tady. Zkusme žít tak, jako by měl Pán přijít právě teď, na první adventní neděli 2020.** Pokud by to ale záleželo na mně, ještě by přicházel nemusel. Ještě jsem nezvěstoval evangelium všem lidem, které znám, ještě jsem nezískal dostatek učedníků, kteří by dál táhli církevní káru, a nevyučil jsem je ve všem, co radno zachovávat podle Ježíšových přikázání – a kromě toho, mně se na tomto světě, i když je někdy zvláštní a děsivý, docela líbí. Je plný úžasných lidí, které mám rád, a míst, kde jsem ještě nebyl.

Vlastimír Haltof

Proto tě prosím, Pane, za milost a pokoj do našich neklidných životů.
Prosím tě za mnoho krásných chvil,
které budou jednou stát za vzpomínání,
prosím tě za naše přátele, za lidi kolem nás,
abychom právě jim, zvláště v této podivné době, dokázali být světlem ukazujícím cestu k tobě.
A děkuji ti za čas, který nám tady ještě zbývá. Amen.

Od koronaviru ke klimatu

Rok 2020 prožíváme ve znamení různých omezení v souvislosti s hrozbou nákazy koronavirem. Vážnost situace způsobila, že jsme museli hodně výrazně změnit způsob života. Abychom odvrátili hrozící kolaps, museli jsme se – doufajíc, že dočasně – vzdát mnoha složek našeho běžného života. A některé nám hodně chybějí. Věřím, že uzavření škol v dané situaci je moudré, ale je to hodně velká oběť hrozbě, která je kolem nás.

Nezávisle na šíření virů probíhají procesy vyvolané klimatickou změnou a potvrzují ji. Změna podnebí je skutečností; těch, kdo o ní pochybují, je velice málo a stále jich ubývá. Poněkud jiná otázka, která však leží poněkud mimo základní linii tohoto zamyšlení, je, zda a do jaké míry je tento proces důsledkem lidské činnosti. Je prakticky jisté, že se člověk na ní nezanedbatelně podílí. Kvantifikace jeho podílu není dobře možná už proto, že se změny mající přirozený původ a změny způsobené člověkem mohou vzájemně ovlivňovat a podporovat. Každopádně zde probíhá proces, který ohrožuje naše lidské pobývání na Zemi v jeho současné formě. Koronavirus spustil alarm. Klimatické změny sledujeme v jiných časových dimenzích, ale ony jsou také alarmující. Nejde při nich ovšem o časové intervaly, které by byly „geologické“; během našich životů jsme svědky mnoha změn a procesů, které jsou většinou pro náš život nežádoucí. Pevninské ledovce mizí takřka před očima. Avšak adekvátní reakce chybí. Občas se podepíše nějaká mezinárodní dohoda (pokud možno se vzdáleným časovým horizontem), její důsledky pro způsob života se ovšem pořádně nedomýšlejí. Při tom je jasné, že ten se musí výrazně změnit.

Postavil jsem vedle sebe lidskou reakci na koronavirus a na měnící se klima. Příčiny těchto hrozeb jsou zcela rozdílné. Ale přesto je tu něco, co je spojuje. Současná omezení nás vedou ke změně životního stylu. Většinou se asi těšíme, až skončí. Ale neměli bychom se vracet ke stavu, jaký byl před nimi. Teď poznáváme, že lze žít jinak. K životu potřebujeme mnohem méně věcí, než jsme si zvykli; naše spotřeba poškozuje životní prostředí a má nepříznivý vliv na klima. Omezení dopravních možností nás teď učí přijímat krásy a zajímavosti v oblasti našich bydlíšť. Možná až se zahanbením si přiznááme, jak málo pozornosti jsme jim věnovali. Současná pracovní i mimopracovní komunikace s lidmi ukazuje, že mnohé cesty lze nahradit elektronicky. Rozhodně nepotřebujeme tolik létat. A jestliže myslíme závazky týkající se dosažení uhlíkové neutrality vážně, musíme létání omezovat až k nějakému nezbytnému minimu. V koronavirové krizi si můžeme vyzkoušet, že to jde. Uvědomujeme si, že bohatě a plně lze žít i při menší materiální spotřebě (ty osobní kontakty nám ovšem chybějí).

Zvykli jsme si na život v nadbytku. Teď poznáváme, že nám stačí méně, že ty nejdůležitější životní hodnoty leží mimo materiální oblast. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží,“ říká náš

Spasitel, ten, jenž zdrojem vody tryskající k věčnému životu. A netýká se to jen okruhu jeho následovníků. Text v uvozovkách je adresován svědci, ďáblu, a Ježíšův atribut na konci předchozí věty směřuje k samařské ženě, jejíž původ jí řadil na periferii Božího lidu. Ježíšovo učení přesahuje hranice Církve; je universální. My se teď nacházíme na rozcestí. Kterou cestou se budeme ubírat, když epidemie odezní? Možná nám Pán Bůh chce prostřednictvím covidu znovu důrazně připomenout, že náš dosavadní hodnotový systém je na hony vzdálen skutečným hodnotám, jimž učí Ježíš Kristus. Potřebujeme další impuls, k oslovení změnami v klimatu zůstáváme téměř netečními. Bůh je stále při díle a mluví k lidem. Buďme citlivými k tomu, co nám chce říci; může promlouvat jak prostřednictvím koronavirové krize, tak i klimatickou změnou. Víme, že Jemu na nás záleží. **Jiří Nečas**

Psali jsme před sto lety

Z Časlavě. Čajový večírek, pořádaný členy církve českosl. v místnostech „Čtenářské Besedy“ dne 16. m. m. organizací církve československé ve prospěch nadílky vánoční, vydařil se přičiněním našich obětavých sester a bratří nad očekávání skvěle. Byla to krásná a ušlechtilá zábava, na kterou dlouho budeme vzpomínati. Program byl krásný a vážný; jednotlivá čísla odměněna byla bouřlivým potleskem a br. Kondratický může být plně uspokojen, že jeho námaha, kterou věnoval vybrání a nastudování jednotlivých čísel programu, byla korunována tak krásným úspěchem. Děk náš patří v první řadě všem našim sestrám a bratřím, jež obětavě přednášeli svá zpěvní, hudební a recitační čísla. Též děkujeme sestře Jarolímové, za jejíhož předsednictví se konaly všechny schůze přípravné, sestrám v buffetu a kuchyni, všem, kteří nás svými dary a účastí překvapili a finanční úspěch zajistili. Tato soudržnost byla nám vzpruhou k další práci. Hrubý příjem obnáší Kč 2350,70, čistý výnos téměř 1650 Kč. Další dary na vánoční nadílku přijímá sestra Řípová. Ku povznesení slavnosti přispěl p. kapelník Svátek se svým hudebním sborem, jenž bezplatně účinkoval. Všem voláme: „Zaplat' Bůh“ a zase na shledanou!

Český zápas č. 42, 5. 11. 1920, s. 5

Poslední publikace vydané hradeckou diecézí CČSH

„**Koledník, nejznámější vánoční písně**“ - sbírka 25 nejznámějších vánočních koled s notovým zápisem a kytarovými značkami, vánoční bohoslužbou slova s biblickým čtením, přímluvami, modlitbami, doplněná ilustračními fotografiemi. Formát A5, 32 stran.

„**Gustav Adolf Procházka - II. patriarcha Církve československé (husitské) a jeho doba**“, Martin Chadima - publikace je postavena na mnohaleté práci autora s archiváliemi různého druhu. Monografie podstatně rozšiřuje dosavadní znalosti z dějin CČSH. Formát A5, 645 stran.

„**Všechno má svůj čas**“ - úryvky z Písma, staré modlitby a požehnání, také krátké slovo o historii církve. Formát 145x115 mm, 48 stran.

„**Pohyby duše**“, Pavel Pechanec - přiblížení devíti enneagramových zrcadel na biblických postavách, s podporným textem pro meditace. Formát 180x120 mm, 74 stran.

„**Nový žaltář**“, Pavel Pechanec - celá kniha žalmů dle překladu Bible 21 uspořádaná pro ranní a večerní rozjímání do pěti týdnů na každý den, doplněno tematickými úryvky z Písma a fotografiemi. Formát A5, 255 stran.

„**Chemička, má láska**“, Václav Žďárský - rozsahem útlé dílko vypravuje o „drobných lidičkách“ a jejich bytí mezi káděmi, kotli a sudy plnými chemikálií. Chemii čpícím světem vás provede kněz - čerpající a dávající se. Nově je kniha doplněna o fotografie a závěrečným slovem historika Martina Jindry, který s bratrem Václavem hodně spolupracoval také např. při záznamech jeho vzpomínek pro Paměť národa. Formát 190x150 mm, 215 stran.

V prosinci pro čtenáře chystáme vydat publikaci Martina Chadimy „**Tomáš Garrigue Masaryk a náboženství**“.

Naše knihy jsou k dostání v sekretariátu KH diecéze (dieceze@ccshhk.cz, tel.: 608 404 746) nebo v prodejně Blahoslav v Praze, také v distribuční síti Kosmasu a Karmelitánského nakladatelství.

S našimi dalšími publikacemi se můžete seznámit na: <http://www.ccshhk.cz/vydane-publikace/>.

100 let od narození pražského biskupa M. Durčánka

Hovořit na téma „živá farnost“ není snadné, jak by se na první pohled mohlo zdát. Nostalgicky nás zavádí do časů, kdy naše obce žily opravdu bohatým životem a nutí nás srovnávat s naší dnešní, povětšinou neutěšenou situací. I když jistě nikam nevede ohlížet se jen na to, co bylo, je mnohdy třeba opustit stojaté vody tradice a církevního pohodlí.

Proč tato úvaha na počátku vzpomínky na mého otce Miroslava Durčánka, od jehož narození uplyne 11. prosince 100 let? Vybavuje se mi v této chvíli nuselská náboženská obec, která takovou živou farností bezpochyby byla, a to v dobách pro všechny církve velmi těžkých. Otec zde působil jako farář mezi léty 1953 – 1975. Později, už jako pražský biskup, vzpomínal na dobu svého nuselského působení jako na nejkrásnější léta svého života, protože, jak vždy tvrdil, jeho nejvlastnějším posláním bylo být farářem, a to se mu v Nuslích dařilo. Tady mohl plně rozvinout všechny své schopnosti, byl výborným kazatelem. Na profesionální úrovni zde působil pěvecký sbor, kde často hostovali přední umělci, on sám byl dobrým zpěvákem, patřil k průkopníkům moderního křesťanského songu a se svou kytarou byl znám po celé církvi. V obci pracoval velmi aktivní sbor služby, bylo zde několik skupinek dětí a velmi živá mládež. Vy, kteří jste ho znali, mi jistě dáte za pravdu, že měl charisma získávat si lidi. Nikdy nedával přednost vlastním zájmům, pro každého si vždycky, i při své velké zaměstnanosti, našel čas. Jistě i on byl člověk chybující, jako jsme my všichni, ale měl otevřenou povahu a čisté srdce, kterým se řídil při každém rozhodování.

V řadě článků, které publikoval během dlouhých let v Českém zápasu, vyslovil řadu stále aktuálních myšlenek. Cituji: „Žijeme v poněkud mimořádné době... Kdeco se přehodnocuje. To, co bylo ještě nedávno neochvějnou pravdou, už neplatí. Je potřeba jen jednoho: odvahy sestoupit z vysušeného písku do hlubokosti vod duchovního obnovení... Je zapotřebí více modliteb, znalosti Písma, více opravdovosti v církevní činnosti. Projev skutečné křesťanské aktivity začíná paradoxně teprve okamžikem naprosté poddanosti Božímu slovu

v životě a dile, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. To nemá nic společného s nasládlou sentimentalitou nábožensky vzníceného nitra, ale je to výzva k dílu ve vytrvalé, strážlivé a obětavé pouti za člověkem...Dům církve Páně nestojí na nás, ale na Kristových zaslíbeních...Hlavním důvodem, proč se zrodila naše církev československá husitská, byla potřeba, aby se víra a křesťanství staly páteří všedního života. Církev je proto na světě, aby pomáhala v řešení denních starostí, a proto jí nesluší pouhá role moudré umravňovatelky. I ona sama musí kolikrát měnit způsob svého života, nemá-li se proměnit v muzeum náboženských rekvizit.“

Zvláště v těžké současné době musejí církve plnit tuto úlohu.

Životní cesta mého otce se uzavřela 2. ledna 1996 v klatovské nemocnici.

Takto na otce vzpomíná prof. Lášek:

„Starokřesťanský výměr a nárok na biskupa byl, že má být sanctus et doctus. O první normě tohoto výměru svědčí jeho život, kněžská i biskupská služba uprostřed bouřlivé a nepřítzlivé doby. Chtěl bych zde náležitým způsobem vyzdvihnout, že zesnulý splňoval i druhý požadavek tohoto výměru: byl doctus, učený... v době, kdy kněží byli vytlačováni na okraj kulturního a společenského života a byla jim vymezována úzká oblast kultu, kde byli naprosto izolováni, zesnulý biskup Durčánek kladl důraz nejen na úzce teologické, ale i obecné vzdělání svého kléru. Byl si dobře vědom, že nekultivované svědectví, byť i dobře míněné, nestačí k tomu, aby byla oslovena křesťanskou zvěstí stále více sekularizující se evropská společnost.“

Miroslava Jarolímová

Slavnostní shromáždění ke Dni vojenských veteránů 2020

Dne 10. 11. 2020, v předvečer Dne válečných veteránů, se uskutečnila bohoslužba bez účasti veřejnosti v husitském kostele sv. Mikuláše na pražském Starém Městě. Na místě bylo natočeno několik slavnostních proslovů, další předtočené projevy budou začleněny do celkového videoprogramu, který bude jako celek zveřejněn. Projev měli mons. Jan Balík, generální vikář Arcidiecéze pražské, pluk. gšt. AČR Mgr. Jaroslav Knichal, hlavní kaplan, PhDr. Vojtěch Čelko ze společnosti Milana Rastislava Štefánika, ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha-správce CČSH, JUDr. Alena Schillerová, místopředsedkyně vlády a ministryně financí, MUDr. Zdeněk Hřib, primátor HL. m. Prahy, a Ing. Petr Hejma, starosta Městské části Praha 1. Bohoslužbu sloužili ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha-správce CČSH, doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., biskup pražský CČSH a Mgr. Libuše Roytová, farářka místní náboženské obce, za varhanního doprovodu Michala Hanzala.

Foto a text: Tomáš Novák

Z ekumeny

Americké volby z pohledu ekumeny

Pro pravidelné čtenáře Dingiru a Náboženského infoservisu není žádným překvapením, že v amerických prezidentských volbách, jejichž výsledky minulý týden s napětím sledovali lidé na všech kontinentech, hraje velmi významnou roli i religiozita voličů. Na podrobnější analýzu „náboženského hlasu“ je ještě ještě čas, ale již nyní jsou k dispozici výsledky průzkumů, které naznačují, že, přes všechna překvapení souboje mezi D. Trumpem a J. Bidenem nedošlo oproti roku 2016 mezi religiozně jasně definovanými skupinami voličů prakticky k žádným výrazným posunům. Bílí evangelikálové i nadále zůstali největší skupinou podporující republikánského kandidáta, stále rostoucí skupina lidí bez náboženského vyznání naopak jednou z nejsilnějších opor demokratů. Podle dat, která má k dispozici agentura Associated Press (AP VoteCast), volilo Trumpa opět 82 % těch, kteří se řadí do kategorie bělošských evangelikálů. Podle průzkumu National Election Pool (NEP), který využívá CNN, NBC News a některé další televizní stanice a deníky, došlo k mírnému poklesu (76 %). Naopak podle průzkumu, který si zadala Faith & Freedom Coalition, evangelikálové volili republikánského kandidáta více než kdykoliv předtím (87 %). Zakladatel této konzervativní křesťanské organizace Ralph Reed to vysvětluje tím, že konzervativní protestanté se letos rozhodli především podle postoje obou kandidátů k potratům, jejichž provádění může omezit Nejvyšší soud USA, Trumpem výrazně doplněný o konzervativní soudce.

Katolíci, kteří jsou v otázce legality interrupcí rozděleni přibližně na stejně velké skupiny, volili rovněž rovnoměrně podobně jako před čtyřmi lety. Podle AP VoteCast volilo Trumpa 47 % z nich, podle NEP rovných 50 %. A to přes to, že Joe Biden je teprve druhým americkým prezidentem, který se hlásí ke katolické církvi. (Prvním byl J. F. Kennedy, kterému v roce 1960 dalo hlas asi 80 % amerických katolíků.)

VoteCast dále ukazuje, že Bidena volilo 68 % Židů (avšak GBAO Strategies uvádí 77 %) a 64 % muslimů. Lidé, kteří se nehlásí k žádnému náboženskému vyznání, volili většinou Bidena (72 %).

Opět se také ukázalo, že čím častěji kdo navštěvuje bohoslužby, tím spíše volí republikány. Data AP VoteCast ukazují, že z těch, kteří tak činí alespoň jedenkrát týdně, volilo nyní Donalda Trumpa 61 %, z těch, co jedenkrát do měsíce, 54 procent.

Miloš Mrázek

Zdroj: info.dingir.cz

Zprávy

Obnovená výroba hostií v Michli

Hostie vyrábíme podle původních raznic navržených Františkem Bílkem a dodáváme v designových krabičkách. Náboženské obce mohou objednávat balení v těchto variantách:

50 velkých + 600 malých (345,- Kč); 100 velkých + 400 malých (390,- Kč); 200 velkých (475,- Kč) nebo 800 malých hostií (300,- Kč). Objednávat lze několika způsoby: • e-mailem: objednavky@bilkovyhostie.cz

• telefonicky: 216 216 840

• objednat on-line na: www.eblahoslav.cz

• případně osobně v Blahoslavu (Wuchterlova 5, Praha 6) či v prodejně na adrese Ohradní 1424/2b, Praha 4 - Michle.

Podrobnosti o vzniku a ruční výrobě těchto unikátních hostií, které pro naši církev představují vysokou náboženskou a uměleckou hodnotu, najdete na www.bilkovyhostie.cz nebo na www.ccschimichle.cz. Jana Krajčířiková

Pomoc nemocničních kaplanů lidem postiženým COVID-19

Společnou součinností Asociace nemocničních kaplanů, Katolické asociace nemocničních kaplanů a Rady pro duchovenskou péči v nemocnicích na MZ ČR vznikla nabídka pomoci lidem postiženým COVID-19 či těm, jejichž blízký je hospitalizován a oni ho nemohou navštívit. Infomace naleznete na stránkách ministerstva zdravotnictví.

red

Biblická studna – br. Lukáš Bujna v televizi Noe

Na stránkách www.aktualne.ccsch.cz naleznete záznam zamyšlení nad biblickými texty s moderátorem Petrem Vaďurou a hostem Lukášem Bujnou, farářem naší církve. Tématem je 10. kapitola Lukášova evangelia. (premiéra 2. listopadu).

red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Bud' me bdělí

Spojíte písmenka z obrázku v pořadí podle čísel, která jsou vedle nich.

16N	33Č	20Ť	26E	15U	21N
24Í	6S	38I	1M	25T	8N
11O	34A	14R	30T	4T	37Ř
41E	9A	5E	12Z	32N	18B
17E	31E	27K	36P	23V	3J
35S	2Ě	13O	7E	28D	29Y
40D	22E	19O	39J	10P	

(Řešení z minulého čísla: Pomáhejme všem, kdo to potřebují.)

Jana Krajčířiková

